

תפ"ח 28192/05/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בנצרת

31 ינואר 2018

תפ"ח 28192-05-16 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)

כבוד סגנית הנשיא, השופטת אסתר הלמן, אב"ד

כבוד השופטת יפעת שיטרית

כבוד השופט סאבא דבור

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם

פלוני

נוכחים: בשם המאשימה עו"ד עידית עמיר.

בשם הנאשם עו"ד ויסאם נבואני.

הנאשם בעצמו, הובא על ידי הליווי.

גזר דין

1. הנאשם, יליד 1993, הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירות מין ואלימות כלפי ש"ג (להלן: **"המתלוננת"**), לה נישא בהיותה כבת 19 ביום 19.04.2016 לפי הכרעת הדין, הנאשם החל בביצוע העבירות מיד לאחר הנישואין, לרבות בתקופת "ירח דבש", בה שהו בני הזוג בטורקיה, ועד שובם ארצה ופרידתם בשלהי חודש 04/2016.

2. הנאשם כפר בביצוע המעשים, אולם לאחר שנשמעו הראיות, הוא נמצא אשם בביצוע מרבית העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, קרי:

א. **אינוס** - עבירה לפי סעיף 345(א)(1) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **"חוק העונשין"**) - בגין האירוע מיום 1/4/2016;

ב. **אינוס בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 345(א)(1) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) ו-(4) לחוק העונשין - בגין האירוע מיום 9/4/2016;

- ג. **מעשה סדום** - עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(א)(1) + 345(ב)(3) לחוק העונשין;
ד. **תקיפת בת זוג** - עבירה לפי סעיפים 379 + 382(ב)(1) לחוק העונשין (מספר הזדמנויות).

3. עובדות המקרה נפרסו בהרחבה בהכרעת הדין, לכן תובאנה להלן בתמצית:

א. הנאשם והמתלוננת נישאו, כאמור, ביום 2016.א.א.א. העבירות בוצעו במהלך תקופת הנישואין הקצרה מאד שלהם, לרבות בעת היותם בחופשת ירח הדבש, ועד שנפרדו ביום 16.4.16, כאשר המתלוננת עזבה את ביתם.

במהלך תקופה זו, המתלוננת, שהייתה נערה צעירה, שאך נישאה לבחיר ליבה, גילתה כי הוא מפליא בה מכותיו, ונוקט כלפיה גישה שתלטנית וקשיחה, מכתוב לה עם מי לשוחח בטלפון וכיצד להתלבש. היא נוכחה לדעת שיחסי המין שקיים עימה, מלווים במכות, צביטות ונשיכות ובשלב ראשון לא התנגדה לכך.

ב. ביום 1.4.2016, יום חתונת אחותו של הנאשם, סטר הנאשם על פניה של המתלוננת, אשר לטענתו לא מיהרה לגהץ את חולצתו. מאוחר יותר, בשעות הלילה, כפה הנאשם על המתלוננת קיום יחסי מין, בכוח רב, כאשר במהלך קיום יחסי המין נשך אותה בחוזקה בבטן התחתונה ובחלקי גוף שונים. המתלוננת זעקה מכאב, אך הנאשם הניח כרית על פניה, והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, בניגוד לרצונה.

ג. בין התאריכים 3.4.2016 ל- 10.4.2016 שהו בני הזוג ב"ירח דבש" באנטליה שבטורקיה. בליל ה- 9.4.2016 ביצע הנאשם במתלוננת מעשה סדום ואינוס בנסיבות מחמירות, תוך התעללות, במהלך האונס ואחריו, לרבות התעללות נפשית, שבאה לידי ביטוי בהטלת מימיו של הנאשם על פניה וגופה של המתלוננת.

ד. פרט לעבירות המין, כמתואר לעיל, סבלה המתלוננת מאלימותו של הנאשם. כך למשל, במספר הזדמנויות, במהלך קיום יחסי המין, גם כאשר לא התנגדה לקיומם, היא ביקשה מהנאשם כי יחדל לנקוט באלימות אך הנאשם המשיך במעשיו. הנאשם תקף את המתלוננת גם ביום 3.4.2016 לאחר שנודע לו כי בכתה במהלך שיחה עם אחיה, (וכתוצאה מכך עוררה את חששו שמא לא הכל כשורה איתה), ביום 9.4.2016, היכה אותה נמרצות; מאחר וסירבה להתלוות אליו לארוחת הערב במלון (לאחר המעשים הקשים שביצע בה), וביום 4.4.2016 הכה הנאשם את המתלוננת, צבט אותה ונשך אותה, כאשר נודע לו כי היא מצויה במחזור חודשי ולכן לא תוכל לקיים עמו יחסי מין.

4. בטרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, הונח בפנינו תסקיר נפגעת העבירה, אשר לתוכנו אתייחס בהמשך בתמצית, מפאת צנעת הפרט.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה

5. המאשימה, עותרת לקבוע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם, בנסיבותיהן, נע בין 12 ל-17 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, קנס ופיצוי משמעותי.
6. לעמדת המאשימה, לאור העובדה שמדובר במתלוננת אחת, ובמסכת התעללות מתמשכת, ניתן להתייחס לכלל האירועים בהם הורשע הנאשם כאירוע אחד.
7. המאשימה התייחסה לפרמטרים לקביעת המתחם, כלהלן:

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות - כבודו של אדם, חירותו, הגנה על שלמות גופו ונפשו. נטען, כי במעשיו הביע הנאשם זילות כלפי האוטונומיה שיש למתלוננת ולכל אדם על גופו ונפשו. המאשימה מציינת, כי חשיבותם של ערכים אלו ברורה מאלה בהיותם מהווים את זכויותיו הבסיסיות של כל אדם. חומרת הפגיעה בערכים אלה הינה, לפי הנתען, קשה מנשוא. המאשימה מפנה לדברים שנקבעו בע"פ 9994/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.8.2008) באשר לחומרתן של עבירות המין וחומרתה של הפגיעה המינית.

נטען, כי במקרים שלפנינו רמס הנאשם ברגל גסה את עקרון שלמות הגוף וכבוד המתלוננת. עבירות המין שביצע הנאשם במתלוננת, אישה צעירה שאך נישאה לו, נעשו תוך שימוש באלימות קשה. המאשימה מפנה לדברים שנקבעו בסעיף 242 להכרעת הדין, באשר למעשה האינוס ומעשה סדום שבוצעו, לפיהם בוצע האינוס ביום 9.4.2016 **"תוך התעללות, במהלך האונס ולאחריו, לרבות התעללות נפשית, שבאה לידי ביטוי בהטלת מימיו של הנאשם על פניה וגופה של המתלוננת"**. עוד נטען, כי לא ניתן להפריז בעומק ועוצמת הפגיעה במתלוננת, אשר בעקבות מעשיו האכזריים של הנאשם אף שקלה לשים קץ לחייה.

עוד מפנה המאשימה לדברים שקבע בית המשפט העליון בפסק הדין שניתן בע"פ 849/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (28.12.2006), באשר לחומרה הגלומה במעשי ביזוי והשפלה, הנלווים לביצוע עבירות נגד בן זוג. נטען, כי פן מחמיר נוסף הגלום במעשיו של הנאשם, הינו העובדה כי המעשים בוצעו כלפי אשתו הטרייה. המעשים בוצעו הן בתוך ביתם של בני הזוג והן עת שהו ב"ירח דבש" בארץ זרה, בה הייתה המתלוננת בודדה וללא כל עזרה. המאשימה מפנה גם לע"פ 1385/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.1.2015) שם עמד בית המשפט העליון על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות מין כלפי בת זוג. המאשימה מציינת, כי כפי שנקבע בהכרעת הדין (סעיפים 23, 227), תקופת חייהם המשותפים הקצרה של בני הזוג אופיינה רובה ככולה ביחס אלים, שתלטני ומגביל מצדו של הנאשם.

ביחס למדיניות הענישה הנהוגה - המאשימה מפנה לשורה של פסקי דין, מהם היא מבקשת ללמוד, כי בעבירות מין ואלימות, ובייחוד אלה החמורות כמו במקרה דנן, נוהגת מדיניות מחמירה.

בבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה מבקשת המאשימה להתייחס לנסיבות הבאות:

- הנאשם הבין היטב את מעשיו. הוא הטיל את אימתו על המתלוננת ללא כל חמלה, התעלל בה מינית, פיסית ונפשית. המדובר במספר אירועי תקיפה מינית ואלימות, כשגם זעקותיה, התנגדותה וסבלה של המתלוננת לא הובילו את הנאשם לחדול מהתנהגותו;
 - מעשיו של הנאשם נעשו באכזריות, תוך שימוש באלימות רבה ואף בהתעללות, כפי שנקבע בהכרעת הדין. הנאשם קיים בכוח ובאלימות יחסי מין עם המתלוננת וביצע בה מעשה סדום, הפליא בה את מכותיו ואם לא די בכך - הטיל את מימיו על גופה ופניה של המתלוננת. נטען, כי במעשיו של הנאשם קיים מימד חומרה ממשי, חריג ובולט;
 - במעשיו, ניצל הנאשם לרעה את כוחו ואת תלותה של המתלוננת בו - אישה צעירה שזה עתה נישאה לבעלה, עברה לגור בביתו והייתה תלויה בו ברמת הצרכים הבסיסיים ביותר. עוד מוסיפה המאשימה ומציינת, כי תחת ירח הדבש שהיה מתוכנן לזוג, העביר הנאשם את המתלוננת מסכת של "יסורים, השפלות וסבל";
 - לדידי המאשימה, תסקיר נפגעת העבירה מיום 25.12.2017 הינו תסקיר חריג בחומרתו. התסקיר מתאר פגיעות קשות, מהותיות ורב מערכתיות שנגרמו למתלוננת כתוצאה מהאירועים. חלק מהפגיעות בלתי הפיכות. עוד עולה מן התסקיר, כי ישנה חשיבות להשתתפות פיצוי משמעותי שיועבר למתלוננת וזאת על מנת לאפשר לה לשקם את חייה.
- באת כוח המאשימה הוסיפה וציינה, כי המתלוננת הינה בחורה צעירה, מבית חם, אשר השלימה 12 שנות לימוד, החלה לימודי קוסמטיקה, היו לה שאיפות וחלומות, אשר אחד מהם היה להינשא. בעשרים ושמונת הימים בהם חיה עם הנאשם כאשתו, חוותה המתלוננת גיהנום וחיה במציאות בלתי נתפסת, החל בריחוק מהוריה, סירובו של הנאשם כי תמשיך בלימודיה, הגבלות על קשר טלפוני וכד'. שיאו של אותו גיהנום שחוותה הינו אלימות ברוטאלית במסגרת יחסי המין ומחוץ להם. המתלוננת נותרה חבולה ובודדה, מורחקת ממשפחתה, נושאת את סודה ויודעת כי לחשיפתו יש משמעויות גדולות מאוד. סבלה של המתלוננת היה כה קשה עד כי ניסתה לשים קץ לחייה. באת כוח המאשימה מפנה גם למציאות שהייתה מנת חלקה עת חזרו בני הזוג מטורקיה. באת כוח המאשימה מציינת, כי לאחר שעזבה המתלוננת את ביתו של הנאשם, חוותה התמוטטות נפשית, שהובילה אותה לבית חולים. עד עתה מתקשה המתלוננת לתפקד.

8. על סמך המפורט לעיל מבקשת המאשימה, כאמור, לקבוע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם נע בין 12 ל- 17 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, קנס ופיצוי משמעותי.

9. לעמדת המאשימה, את עונשו של הנאשם יש לדרג ברף הגבוה של המתחם. בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה אינה מצדיקה כל חריגה ממתחם העונש ההולם ומחייבת הטלת עונש מאסר ברף הגבוה שלו, וזאת מן הנימוקים להלן:

· הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו אינה יוצאת דופן; כך למשל, לא תגרם לנאשם פגיעה תעסוקתית ניכרת לטווח הרחוק ולא קיימת פגיעה חריגה במהלך החיים שלאחר ריצוי העונש;

· לא מונח בפני בית המשפט תסקיר לעונש וזאת, כך נטען, לא בכדי, שכן הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, לא הביע חרטה או עשה דבר מה לתקן את הנזק שגרם;

· בבחינת שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות החוק, נטען, כי הנאשם הכחיש בחקירתו את המיוחס לו, ניהל את המשפט, במסגרתו נדרשה המתלוננת לעבור חוויה קשה כאשר העידה בבית משפט. ברי שאין לזקוף לחובת הנאשם את ניהול המשפט, אולם אין הוא יכול ליהנות מהקלה לה זוכים נאשמים אחרים הנמנעים מכך;

· לא חלף זמן רב מעת ביצוע העבירות ורשויות האכיפה פעלו כמצופה וכנדרש מהן.

10. המאשימה מבקשת למקם את עונשו של הנאשם בקצה העליון של המתחם, תוך התחשבות גם בשיקול של הרתעת הרבים. לדידה, שיקול זה תופס מקום חשוב בנסיבות שלפנינו, שעה שמדובר בפגיעה קשה ובלתי נסבלת בערכים המוגנים. לעמדת המאשימה, רעה חולה זו, של עבירות מין בכלל ובין בעל לאישה בפרט, קיימת באזורינו, ואל לו לבית המשפט להסתפק בענישה מקלה. לטענת המאשימה, על בית המשפט לשלוח מסר לכל אותם "עבריינים בסתר" שלפיו, העושה מעשי עוולה כגון המעשים שביצע הנאשם, יישלח לתקופות ארוכות של מאסר מאחורי סורג וברית. מסר זה יהיה בו בכדי לחזק את ידן של המתלוננות, אשר בעצם הגשת התלונה שוברות מוסכמות חברתיות ומשלמות על כך מחיר כבד. בהקשר זה מפנה המאשימה להלכה הפסוקה, לפיה יש לדחות כל טענה ל"הגנה תרבותית" וכי הדבר אינו מהווה הצדקה או נסיבה מקילה לביצוע מעשים הפוגעים בערכים ליבראליים כגון כבוד האדם ושלמות גופו (ראה למשל ע"פ 6313/11 פלוני נ' מדינת ישראל (1.12.2013)).

11. המאשימה הדגישה כי חרף העובדה, שלעמדתה, ניתן להתייחס למסכת המקרים כאל "אירוע אחד", הרי שיש לזכור כי עסקינן במספר אירועים, שכל עבירה בפני עצמה נושאת עונשי מאסר משמעותיים - העונש בגין עבירת האינוס עומד על 20 שנים והעונש בגין מעשה סדום עומד על 16 שנים. לטענת

המאשימה, לא בכדי קבע המחוקק עונש מקסימום, ועל כן אין כל סיבה, במקרה זה, להפחית מעונש המקסימום הקבוע בחוק, וזאת בשים לב לכך שעסקינן בנאשם שלא הודה, לא הביע חרטה ואין בנמצא נסיבות שמצדיקות הקלה. על כן, מבוקש כי לפחות באחת מן העבירות יינתן עונש המאסר המקסימלי הקבוע בחוק.

12. לאור כל האמור, מבקשת המאשימה לגזור על הנאשם עונש של 17 שנות מאסר בפועל וכן להטיל עליו מאסר על תנאי, פיצוי למתלוננת וקנס.

13. באת כוח המאשימה ציינה, כי אכן בפסיקה, אליה הפנתה, לא ניתן למצוא עונש של 17 שנות מאסר, ואולם לטענתה, בית המשפט הוא שמתווה את הערכים החברתיים ובענייננו לא מתקיימות נסיבות המצדיקות הקלה בעונש.

14. במסגרת טיעון משלים, התייחסה המאשימה לסוגיית העונש המקסימלי לפי הדין הטורקי, בעבירות בהן הורשע הנאשם ובוצעו בטורקיה. סעיף 14(ג) לחוק העונשין קובע כי לא יוטל בשל עבירה שבוצעה בשטחה של מדינה אחרת עונש חמור מזה שניתן היה להטיל לפי דיני המדינה בה נעברה העבירה. מחוות הדעת של המומחה לדין הטורקי (**ת/20 ות/20(א)**), עולה, כי העבירה המקבילה לעבירות בהן הורשע הנאשם בהתייחס לסעיף 12 לעובדות כתב האישום, מצויה בסעיף 102(2) לדין הטורקי - החדרת איבר לגופו של הקורבן. לצד עבירה זו קבוע עונש מינימלי של 12 שנות מאסר ולא נקבע עונש מקסימלי. לטענת המאשימה אין בחוות הדעת התייחסות לעבירה המקבילה בדין הטורקי לעבירת האלימות, שפורטה בסעיף 11 לכתב האישום. לאור האמור, לעמדת המאשימה, הדין הטורקי אינו מגביל את בית המשפט בבואו לגזור את עונשו של הנאשם בגין עבירות המין שבוצעו בטורקיה, וכי ניתן להטיל עליו בגין עבירות אל את העונש המקסימלי הקבוע בחוק העונשין.

טיעוני ההגנה

15. לעמדת ההגנה, מתחם העונש ההולם בעבירות שביצע הנאשם, בנסיבותיהן, נע בין שנתיים ל-5 שנות מאסר בפועל.

16. בפתח טיעוניו לעונש ביקש בא כוח הנאשם לדחות את בקשת המאשימה להשית על הנאשם את עונש המקסימום הקבוע בחוק, לצד אחת העבירות. לדידי הסניגור, טיעון זה, שמשמעו כי נדרשות נסיבות מיוחדות כדי לסטות מהעונש המקסימלי הקבוע בחוק, יכול להישמע לגבי כל עבירה מן העבירות שבחוק העונשין, דבר שאיננו עולה בקנה אחד עם המדיניות המשפטית ועם ההלכה הנוהגת.

17. בא כוח הנאשם ביקש לאבחן את פסקי הדין, אליהם הפנתה המאשימה, וציין כי מדובר במקרים שונים מהמקרה שבפנינו, מבחינת סוג העבירות, חומרתן וריבוי המעשים. הסניגור הדגיש כי בסופו של יום,

בהכרעת הדין, זוכה הנאשם מריבוי עבירות של אינוס, ומעבירה של מעשה מגונה. לדידי ההגנה, מהכרעת הדין עולה גם, כי הנאשם זוכה מכל מעשי האינוס שיוחסו לו, לאחר חזרת בני הזוג מטורקיה. רוצה לומר, כי כתב האישום שהוגש נגד הנאשם במקור הינו חמור הרבה יותר ומדבר על עשרות מקרים שבוצעו מתחילת הנישואין ועד שעזבה המתלוננת לביתה. הסניגור טוען, כי בית המשפט דחה גרסתה זו של המאשימה, והרשיע את הנאשם בשני מקרי אינוס קונקרטיים, האחד ביום חתונת אחותו של הנאשם והשני ביום 9.4.2016.

18. לעמדת ההגנה, העובדה שהוגש כנגד הנאשם כתב אישום, אשר ייחס לו מספר גדול של מעשי אינוס, שנמשכו כחודש ימים, ובסופו של יום הוא זוכה מרוב עבירות האינוס שיוחסו לו והורשע בשתי עבירות, מהווה נסיבה, שאמורה להביא להקלה בעונשו. בנוסף, הנאשם התמודד עם כתב אישום חמור, כך שהעובדה שעמד על ניהול המשפט הביאה לכך שבסופו של יום התקבלו חלק גדול מטענותיו על ידי בית המשפט.

19. לטענת ההגנה, כפי שהוכח במהלך ניהול ההליך, מלבד שני האירועים שהתרחשו בתאריכים 1.4.2016 ו- 9.4.2016, במהלך תקופה של חודש ימים, קיימו בני הזוג יחסי מין בהסכמה.

20. הסניגור טען עוד כי, כפי שלמתלוננת לא היה ניסיון קודם בקיום יחסי מין, הרי שכך גם לגבי הנאשם, אשר אף הוא לא התנסה במערכת יחסים אינטימית קודם לנישואים. התרחשותם של שני המקרים בהם הורשע, נעוצה, למעשה, בתפיסה מסורתית מסוימת ובעיקר בחוסר בשלות מצד הנאשם.

21. הסניגור הפנה, בנוסף, להכרעת הדין, בה נקבע ביחס לאירוע מיום 9.4.2016, כי "**מתוך עדות המתלוננת עולה ספק האם החדירה הראשונה הייתה בניגוד לרצונה**". (עמוד 350 להכרעת הדין, סעיף ד') וטען כי לפיכך, עסקינן ביחסי מין שהחלו באופן רגיל, בהסכמה וללא הפעלת כוח. לכך יש, לעמדת ההגנה, משמעות לגבי מצבו הנפשי של הנאשם בעת האירוע, וזאת ככל שהדבר נוגע לגזירת עונשו. הסניגור הוסיף כי יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם לא הורשע בסעיפים המתארים ביצוע עבירות מין ואלימות בתקופה שלאחר יום 9.4.2016 ועד שעזבה המתלוננת את הבית.

22. בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירות, מבקש הסניגור לתת משקל לכך שהמעשים בוצעו בתוך מערכת זוגית, בין בעל ואישה, להבדיל ממקרה אינוס של קורבן אקראי או מעשה אינוס בדרך ברוטאלית ואכזרית. בעניין זה מפנה הסניגור לדברים שקבעה כב' השופטת שטרסברג כהן בת"פ 2346/98 **משה ימיני נ' מדינת ישראל** (24.8.1998), לעניין מעשי אינוס המבוצעים במסגרת מערכת זוגית. מבלי להקל ראש בחומרת המעשים, טוען ב"כ הנאשם, כי העונשים המוטלים במקרים כאלה, הינם שונים.

23. בא כוח הנאשם, ביקש להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, בכלל זה בנתונים הבאים:

· לנאשם אין עבר פלילי, גילו צעיר מאוד והוא ניהל עד כה חיים נורמטיביים לחלוטין.

- עסקין בנאשם ללא השכלה, אשר מגיל צעיר עובד בעבודות כפיים, עבודות בניין.
 - הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם, כתוצאה מההרשעה והעונשים שיוטלו עליו.
 - הנאשם מצוי במעצר מזה כמעט שנתיים, בתנאי מעצר שהם קשים בהרבה מהתנאים להם זוכה אסיר שפוט.
 - בהינתן העובדה כי בני הזוג התגרשו ודרכיהם נפרדו, הרי שהסיכון כי אותן עבירות תחזורנה על עצמן לא קיים יותר. דבר זה מצביע על כך כי לא נשקפת כרגע כל מסוכנות מן הנאשם.
- 24.** בהתייחס לפסיקה הנוהגת, טען הסניגור, כאמ'; ור, כי פסקי הדין שהובאו על ידי המאשימה אינם דומים בנסיבותיהם ובחומרתם למקרה דנן. הוא ביקש להפנות לפסקי דין, אשר לעמדתו הינם רלוונטיים יותר, העוסקים בנסיבות דומות לענייננו, ואף לנסיבות חמורות יותר, ובהם הוטלו עונשי מאסר בני 4 עד 5 שנים.
- 25.** לטענת הסניגור, יש להתייחס למסכת העניינים בה הורשע הנאשם כאל "אירוע אחד", לצורך קביעת המתחם, וזאת על אף שמדובר בריבוי עבירות.
- 26.** באשר לנזק שנגרם למתלוננת, נטען, כי במהלך העדות שנתנה, ניתן היה להתרשם כי מצבה אינו כה חמור כפי המתואר בתסקיר נפגעת העבירה.
- 27.** סיכומם של דברים, הסניגור מבקש כי בית המשפט יגזור את עונשו של הנאשם בהתאם לטווח הענישה שהובא בפסיקה שהגיש, ותוך התחשבות בנתונים שהוצגו, לקולא, בהם, משכם הקצר של החיים המשותפים של בני הזוג; זיכוי של הנאשם ממעשי אונס אחרים, שיוחסו לו בכתב האישום; גילו הצעיר, חוסר בשלותו ותקופת מעצרו הממושכת.
- 28.** הנאשם לא ביקש לומר את דברו לעונש והסתפק בטיעוני בא כוחו.

דין והכרעה

- 29.** על פי סעיף 40ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, שמשמעו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

30. גזירת עונשו של נאשם בגיר מחייבת קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון המנחה, וקביעת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם. במקרים יוצאי דופן, ניתן לסטות מן המתחם לקולא בהסתמך על שיקולי שיקום (סעיף 40ד' לחוק העונשין), או לחומרא, בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה' לחוק העונשין).

31. כשמדובר במי שהורשע בריבוי עבירות, הליך גזירת הדין כולל שלושה שלבים. בשלב הראשון על בית המשפט לקבוע בהתאם לסעיף 40ג' לחוק העונשין, האם עבירות אלה מהוות אירוע אחד או כמה אירועים, על פי מבחן "הקשר ההדוק" שהתפתח בפסיקה (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ. מדינת ישראל (29.10.2014) וכן ע"פ 1127/13 גברזג'י נ. מדינת ישראל (15.01.2014) וע"פ 4702/15 עביד נ. מדינת ישראל (20.04.2016)). אם מדובר בכמה עבירות מהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותה אירוע.

בענייננו אין מחלוקת בין הצדדים, כי ניתן להתייחס לכלל האירועים בהם הורשע הנאשם כאל אירוע אחד, לצורך קביעת המתחם, בהתקיים קשר ענייני הדוק בין המעשים.

32. את מתחם העונש ההולם יש לקבוע על פי אמות המידה שנקבעו בסעיף 40ג' לחוק העונשין, שהן הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי המפורט בסעיף 40ט' לחוק העונשין. את העונש המתאים לנאשם גוזר בית המשפט בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40יא' לחוק העונשין.

האמור לעיל איננו גורע מסמכותו של בית המשפט לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת המתחם או נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לשם קביעת העונש המתאים (סעיף 40יב' לחוק העונשין).

מתחם העונש ההולם

33. מתחם העונש ההולם נקבע על פי הערך החברתי המוגן שנפגע עקב ביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

34. **הערך המוגן ומידת הפגיעה בו** - עבירות מין הינן עבירות הכרוכות בפגיעה בערכים חברתיים יסודיים רבים, ההגנה על שלומו, בטחונו, נפשו, כבודו והאוטונומיה על גופו של נפגע העבירה. עבירות מין חמורות, כמו אינוס ומעשה סדום, מחללות את כבודו של האדם, מבזות אותו ומותירות בנפשו צלקת עמוקה.

יפים לעניין זה הדברים שהובאו בע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.8.2008):

"על חומרתם הרבה של מעשי מין המתבצעים בזולת בהעדר הסכמה מרצון אין צורך להכביר מילים. הפסיקה השיפוטית ביחס לעבריינות הפלילית בתחום זה מוליכה מזה שנים קו בולט של החמרה בדין הן בהיבט הגמול והן בהיבט ההרתעה. הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחוננו הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבות עבריינות המין בפועל ובפוטנציה" (שם, פסקה 14). נוכח דברים אלו, בית משפט זה קבע כי, ככלל, מדיניות הענישה בעבירות מין צריכה לגלם את הנזקים המשמעותיים שנגרמים לנפגעי העבירות, כמו גם להעביר מסר הרתעתי ברור לעברייני מין פוטנציאליים, אשר יתבטא בהטלת עונשים כבדים על המורשעים בעבירות אלה תוך בידודם מן החברה... על חומרתן של העבירות בהן הורשע המשיב ועל הצורך בענישה מחמירה בגין ניתן ללמוד אף מעונשי המקסימום הקבועים בצידן - אשר עומדים על 16 שנות מאסר בעבירת האינוס ו-7 שנות מאסר בעבירת מעשה מגונה בכוח (סעיפים 345(א) ו-348(ג1) לחוק העונשין, בהתאמה) - וכן מן העונשים המזעריים הקבועים להן, אשר לא יפחתו מרבע העונש המרבי הקבוע לכל אחת מן העבירות (למעט חריגים)."

35. דברים ברוח זו, לגבי הפגיעה העצומה של עבירות המין בנפגעי העבירה, נקבעו גם בע"פ 115/00 טייב נ' מדינת ישראל (27.7.2000), שם :

"עבירת האינוס נועדה ובאה להגן על ריבונות האישה על גופה, על כבוד של האישה כאדם, על האוטונומיה של רצונה, על הָאָנִי. בריח-התיכון בעבירת האינוס הוא הגנה בלתי מתפשרת על זכותה של האישה - כמוה כגבר - לבחירה חופשית; הרשות נתונה לה לאישה, וזכותה עומדת לה לבחירה חופשית מה תעשה ומה לא תעשה (והוא, כמובן, כל עוד לא תפלוש לשדה הזולת). פלישה שלא-בהיתר לגופה של אישה, לגופו של אדם, משפילה היא - משפילה ומדכאת; כואבת היא, כואבת-במאוד; פוגעת היא - פגיעה חדה וכואבת; מעליבה היא - והעלבון עמוק וצורב. נרמס הָאָנִי, הנפש נחתכת, נפגע החופש, נגרעת האוטונומיה של הרצון, נדרס הכבוד."

36. עבירות האלימות שביצע הנאשם כלפי המתלוננת, פוגעות בערכים מוגנים הנוגעים לשלמות גופו של אדם, כבודו ותחושת הביטחון שלו. כאשר מעשים אלה מכוונים כלפי בן משפחה הם פוגעים, בנוסף, גם בשלמות המשפחה ובזכותו של אדם לביטחון בתוך ביתו (ראה פסק דינו בתפ"ח (מחוזי נצרת) 6314-03-16 מדינת ישראל נ' פלוני (06.10.2016)).

כך, במסגרת ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2007) נקבע כי:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג. באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרכזי וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

37. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן הינה גבוהה, הן בשלטיבם וחומרתם של המעשים שביצע הנאשם, והן נוכח הנסיבות בהן בוצעו העבירות, כלפי צעירה, בימי נישואיה הראשונים, תוך ניצול תלותה של המתלוננת בנאשם ותקוותה לשמר את המערכת המשפחתית והזוגית. הנאשם ניצל את חולשה של אשתו הצעירה, את תלותה הכלכלית בו, ואת תמימותה וחוסר ניסיונה. הפגיעה במתלוננת בוצעה בבית שאמור היה להיות ביתה, לאחר שעזבה את בית הוריה ועברה להתגורר עם הנאשם, שם אמורה הייתה להרגיש בטוחה ומוגנת. שיקולים אלה הינם שיקולים לחובתו של הנאשם ולבטח לא לזכותו. (ראה ע"פ 1385/12 פלוני נ' מדינת ישראל (4.1.2015) וע"פ 635/10 פלוני נ' מדינת ישראל (12.1.2012)).

בע"פ 4213/15 פלוני נ' מדינת ישראל (30.3.2016), עמד בית המשפט העליון על חומרת הפגיעה בנפגעי עבירות מין המבוצעות בתוך המשפחה, ותוך דחיית הטענה כי מדובר במעשה המצוי ברף הנמוך יותר של עבירות המין, הוסיף כי אך מיעוטם של מעשי האונס עונים לתסריט 'טיפוסי' כביכול, בו תוקף זר מגיח מבין הצללים ותוקף באלימות ובכוח את קורבנו; מרביתם המכריע של מעשי אונס מתרחשים דווקא בין אנשים המקיימים היכרות מוקדמת - בני זוג, ידידים ובני משפחה, וכפיית המעשה אינה מתבצעת תמיד אגב שימוש באלימות פיזית, כפי שנקבע בע"פ 130/04 פלוני נ' מדינת ישראל (04.07.2005). במקרים כאלה, טמונה חומרה מיוחדת שעשויה, לעיתים, להחריף ולהעצים את הפגיעה בקורבן, הנעוצה בפגיעה בתחושת הביטחון ובאמון הקיים בין בני הזוג, והשבר שנוצר בעקבות הפרת אמון זה.

38. בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, המנויות במסגרת סעיף 40ט. לחוק העונשין, ניתן למנות את הנסיבות הבאות:

- ראשית, יש להדגיש את העובדה, כי אין המדובר באירוע בודד, כי אם במסכת מעשי אלימות שביצע הנאשם כלפי המתלוננת על פני תקופה המתפרשת על פני כחודש ימים. הנאשם נהג במתלוננת בצורה מבזה ואלימה, הצר את צעדיה, פגע בפרטיותה, וכפה עליה לנהוג לפי דפוסי חשיבתו ומאוויו, לרבות המיניים. במהלך תקופה קצרה, בה הייתה נשואה לנאשם, סבלה המתלוננת מאלימותו של הנאשם, כאשר התנהלותה לא נשאה חן בעיניו, או כאשר סבר שהיא מנסה לשתף במצוקתה את בני משפחתה. הנאשם נהג במתלוננת באלימות חמורה, במהלך קיום יחסי המין, גם כאשר הבהירה כי הוא מכאיב לה. במספר הזדמנויות ביצע הנאשם במתלוננת מעשים מיניים חמורים, כשאחד המקרים לווה בהתעללות פיזית ונפשית.
- מידת הפגיעה שנגרמה למתלוננת, כתוצאה ממעשיו של הנאשם הינה גבוהה, כפי שפורט לעיל, בשים לב לחומרת המעשים וכן הנסיבות בהן בוצעו.
- הנאשם לא חדל ממעשיו, אף כאשר היו בני הזוג בירח דבש בתורכיה, בחברת בני משפחה אחרים שלו, והמתלוננת הייתה מבודדת, הרחק מבני משפחתה. המתלוננת נאלצה להסתיר את שחוותה מעיני אחרים ומעיני בני משפחתה, וליצור מצג כי היא נהנית מחופשתה.
- ככלל, בעבירות מין אין צורך בתסקיר נפגעת עבירה, כדי להעריך כי למעשי העבירה יש השפעה טראומטית על הנפגע. נפסק כי מדובר בעבירות שהנזק טבוע בהן מעצם טיבן וקיומו הוא בבחינת הנחה שאין צורך להוכיחה. (ראה ע"פ 6695/08 פלוני נ' מדינת ישראל (26.1.2009)). הנזק מביצוע העבירות איננו מתמצה בפגיעה בגוף אלא עיקרו דווקא בפגיעה בנפשו של הקורבן. בפנינו, מעבר לנזק הטבוע בעבירות דנן, ניתן ללמוד על מידת הפגיעה במתלוננת מתוך תסקיר נפגעת העבירה. המתלוננת הינה בחורה צעירה, אשר נישאה לנאשם בגיל צעיר. עד לנישואיה, ניהלה המתלוננת חיים תקינים, החלה ללמוד מקצוע והיו לה חיי חברה עשירים ומגוונים. הקשר הפוגעני עם הנאשם והשלכותיו הקשות, על מישורי חייה השונים של המתלוננת קטעו באחת את מהלך חייה, שברו את רוחה ורמסו את יכולותיה, רצונותיה ושאיופותיה לתכנון עתידה ועיצובו. בשל תמונת הנזק הכוללת, שהוצגה בתסקיר, ואשר הובאה לעיל בתמצית בלבד, מפאת צנעת הפרט, הומלץ לפסוק פיצוי משמעותי לטובת המתלוננת, על מנת לסייע לה להשיב את תחושת השליטה בחייה ולהעניק לה הכרה חברתית כנפגעת.
- העבירות בוצעו על ידי הנאשם לשם סיפוק יצריו המיניים ומאוויו, כשהוא מתעלם מן הסבל הרב שהוא גורם למתלוננת.
- במסגרת טיעוני ההגנה, עלתה טענה, כי לנאשם, כמו למתלוננת, לא הייתה מערכת זוגית קודמת והוא היה חסר ניסיון מיני, דבר שהשפיע על שיקול דעתו והתנהלותו. ראשית, אין בפנינו כל ראיה בכל הנוגע למערכות היחסים שניהל הנאשם בעבר, וספק אם הטענה מתיישבת עם מה שהוכח בפנינו. שנית, אין בטיעון זה כדי להצדיק פגיעה במתלוננת, תוך מודעות לכך, שאיננה מסכימה למעשיו של הנאשם ולדרך בה הוא מעוניין לקיים עימה מגע מיני. בבחינת מעלה מן הצורך, יודגש, כי, התנהלותו של

הנאשם, כפי שהוכח בפנינו ולו אך ביחס לחלק מהמקרים, אינה נעוצה כלל בחסר ניסיון מיני. מה קשר קיים בין חסר ניסיון שכזה לבין התנהגות משפילה ומבזה כלפי המתלוננת, שבאה לידי ביטוי לדוגמא; עת הטיל עליה את מימיו, לאחר שאנס אותה וביצע בה מעשה סדום. הנאשם רמס את נפשה, את כבודה ואת רגשותיה של המתלוננת, עד דק.

במרומז, עלתה גם טענה ל"הגנה תרבותית". בהקשר זה יש לומר כי בית המשפט העליון קבע לא אחת, כי אין ליתן משקל לקולה לטענה כי מעשה אלימות קשה נעשה על רקע תרבותי או השתייכות למגזר זה או אחר (ר' למשל ע"פ 6313/11 פלוני נ' מדינת ישראל (1.12.2013); ע"פ 10358/08 אזברגה נ' מדינת ישראל (16.3.2010) וע"פ 4213/15 פלוני נ' מדינת ישראל (30.3.2016)).

מעשיו של הנאשם כלפי המתלוננת נעשה בכוחניות, תוך שימוש באלימות. אמנם אין המדובר באלימות מן המדרג הגבוה של החומרה, אך המעשים היו מכוערים ופוגעים ותוך כך שהנאשם לא שעה לזעקות הכאב של המתלוננת ולתחינותיה שיחדל. הוא נהג בה באופן משפיל ומבזה, כאשר המרתה את פיו ולא נענתה לדרישותיו, בפרט כאשר הטיל עליה את מימיו, לאחר האירוע הקשה בו אנס אותה וביצע בה מעשה סדום.

חומרה יתרה יש בעובדה כי המעשים בוצעו, תוך ניצול תמימותה של המתלוננת ותלותה והפרת האמון שנתנה בו.

39. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שביצע הנאשם בנסיבותיהן - בית המשפט העליון עמד פעמים רבות על חומרתן היתרה של עבירות מין ואלימות במשפחה ועל הצורך להחמיר בענישה בגין, תוך מתן משקל לשיקולי הרתעה אישית וציבורית לצד שיקולי גמול והגנה על שלום הציבור. ראה ע"פ 269/12 פלוני נ. מדינת ישראל (18.10.2012), שם נקבע בנוסף, (בפסק דינה של כב' השופטת ד. ברק ארז):

"במשפט הישראלי זכור כנקודת ציון חשובה פסק דינו של בית משפט זה בע"פ 91/80 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 281 (1980) שבו הובהר - בצורה שהתחדדה בהמשך אף ביתר שאת - כי קיומם של יחסי נישואין אינו מהווה היתר לאונס. לכאורה, מיותר להרחיב על כך את הדיבור. עם זאת, מקרים שחוזרים ובאים בפני בתי המשפט מעידים כי תפיסה בסיסית זו של כבוד וצדק לא הפכה במידה מספקת לנחלת הכלל...

תפקידו של המשפט להגן מפני תקיפות מיניות גם כאשר הן מתרחשות בבית, בין קרובים, או בני זוג בהווה או בעבר. למעשה, דווקא פגיעות מסוג זה הן קשות במיוחד, כאשר מתברר כי המקום שאמור לספק את השקט והביטחון הוא המקום שבו אורבת הסכנה. אל לו למשפט להיעצר על מפתן הדלת. ברוח המימרה הידועה - "ביתו של אדם הוא מבצרו" - ביתם של כל איש ואישה צריך להיות מבצרם."

40. בפסיקה הודגש גם ההיבט המיוחד לאלימות בתוך המשפחה, הנעשית תוך ניצול פער הכוחות ויחסי

התלות, והמצב המורכב בו נתון נפגע העבירה, המקשה עליו לפנות לקבלת עזרה וסיוע (ראה ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2007), שהובא לעיל)

41. בנוסף, קבע בית המשפט העליון כי שעה שמדובר באלימות במשפחה, שנמשכת לאורך תקופה, תוך התעללות נפשית ופיזית, ומטרתה להטיל אימה ופחד, יש מקום להעדיף את שיקולי הגמול וההרתעה על פני שיקולי השיקום (רע"פ 182/13 משה נ' מדינת ישראל (21.1.2013)). מדיניות הענישה במקרים מן הסוג דן מחייבת השתת עונשים הולמים, שיבטאו את סלידתה של החברה מהמעשים האמורים ואשר ירתיעו מפני הישנותם (ע"פ 1568/14 דובגילנוק נ' מדינת ישראל (31.3.2015)).

42. הצדדים הפנו לפסיקה, ממנה ביקשו להסיק מהו רף הענישה הנוהג.

בכלל זה, הפנתה המאשימה לע"פ 9351/12 פלוני נ' מדינת ישראל (16/7/2015), ע"פ 6313/11 פלוני נ' מדינת ישראל (1.12.2013), ע"פ 9033/08 פלוני נ' מדינת ישראל (13.4.2010) וע"פ 7733/05 פלוני נ' מדינת ישראל (30.4.2008), ע"פ 7365/04 פלוני נ' מדינת ישראל (20.12.2006) וע"פ 380/97 ועקנין נ' מדינת ישראל (22.6.1998), שם הוחמר עונשו של נאשם שהורשע בביצוע מעשה סדום בנסיבות מחמירות, אינוס בנסיבות מחמירות, כליאת שווא ותקיפת סתם של אשתו הטריה, בת ה-19, מ-8 שנות מאסר בפועל ל-10 שנות מאסר, מבלי למצות את הדין.

ב"כ הנאשם הפנה מנגד לפסיקה שכללה, את תפ"ח (מח' מרכז) 29983-04-11 מדינת ישראל נ' הילמן (20.2.2014) - שם הושתו על נאשם שהורשע בביצוע מעשה סדום ואינוס כלפי בת זוגו לשעבר, 3 שנות מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי, שגזר את דינו של הנאשם קבע מתחם עונש הולם לעבירה של מעשה הסדום (החדרת איבר מינו של הנאשם לפיה של המתלוננת), כנע בין 18 חודשי מאסר בפועל ל-3 שנות מאסר ולגבי עבירת האינוס נקבע מתחם, כנע בין שנתיים ל-5.5 שנות מאסר בפועל. כן הפנה לתפ"ח (מח' - י"ם) 4069/01 מדינת ישראל נ' פלוני (11.12.2002) שם נדון הנאשם ל-30 חודשי מאסר בפועל, לאחר שהורשע בשתי עבירות של אינוס, ארבע עבירות של מעשה סדום, באיומים ובהתעללות בקטין על ידי אחראי, שבוצעו כלפי בת זוגו.

הסנגור הפנה גם לפסיקה, בה נגזרו עונשים מקלים יחסית, אך זאת בגדר הסדרי טיעון ולכן קשה להסיק מהם מסקנות לגבי רף הענישה הנוהג. כך למשל בע"פ 7037/10 פלוני נ' מדינת ישראל (26.12.2010) נדחה ערעורו של נאשם שהורשע באינוס במספר מקרים, וכן בעבירה של איומים, תקיפת בן זוג, מעשה סדום והיזק בזדון ונדון ל-4 ארבע שנות מאסר בפועל. גזר הדין הוטל בגדר הסדר טיעון, במסגרתו הגבילה עצמה המאשימה לטעון לעונש של 5 שנות מאסר בפועל. (כך גם בתפ"ח (מח' מרכז) 45282-03-11 מדינת ישראל נ' א' ע' (9.1.2012)).

43. עיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים ובפסקי דין נוספים. כפי שנקבע בע"פ 5760/14 פלוני נ' מדינת ישראל (03.06.2015), בפסיקה ניתן למצוא דוגמאות רבות למקרים דומים של אלימות ועבירות מין

שבוצעו כלפי בת זוג. העונשים שנגזרו על הנאשמים כללו רכיב משמעותי של מאסר בפועל, אולם הם מבטאים טווח ענישה רחב למדי, כל מקרה בהתאם לנסיבותיו.

באותו מקרה גזר בית המשפט המחוזי על המערער 9 שנות מאסר בפועל, לאחר שהרשיעו, על פי הודאתו, בעבירות אינוס בנסיבות מחמירות, (שתי עבירות); מעשה סדום בנסיבות מחמירות, תקיפת בן משפחה ואיומים. עבירות האלימות כוונו כלפי אשתו ובנותיו של המערער, ועבירות המין כלפי אשתו, לה היה נשוי כ-11 שנים. על רקע שתיית אלכוהול, נהג המערער באופן תדיר באלימות כלפי אשתו ובנותיו. חמישה אירועים ספציפיים של אלימות, תוארו בחמשת האישומים הראשונים בכתב האישום המתוקן, בו הודה. אלה כללו, בין היתר, מעשים כמו משיכת שיערה של האישה, אחיזה בצווארה וחניקתה, עד שהחל לצאת מפיה ריר והכרתה התערפלה, איום בסכין תוך הכאת האישה בראשה ודחיפתה, והכאתה תוך גרימת חבלה בעינה. בנוסף, באירוע האחרון, הגיע המערער לביתו לאחר ששתה משקה אלכוהולי. במהלך ארוחת ערב זרק אוכל על בנותיו, נשכב על אחת מהן עם כל גופו ומחץ אותה, והדף בת אחרת שנחלצה לעזרתה, עד כי זו נפלה על הגב ונחבטה מהקיר. המערער איים על בת זוגו, באמצעות גרזן לחיתוך בשר, כשזו התערבה להגן על בנותיהם. בהמשך היכה את המתלוננת, בפניה ובכל חלקי גופה באמצעות שמיכה שמחוברת אליה גולות, כשהוא מאיים עליה שיהרוג אותה ואת בנותיה, זרק לעברה תנור שפגע בגופה ונשבר. בהמשך הערב, דרש המערער מאשתו

לקיים עמו יחסי מין ואיים עליה שירצח את בנותיהם, אם תסרב. המערער אנס את המתלוננת, בכוח בהתעלמו מתחינותיה כי יניח לה ובהמשך ביצע בה מעשה סדום, כאשר החדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת בכוח, עד שהקיא.

בית המשפט המחוזי קבע לכלל העבירות הללו מתחם אחד, הנע בין 8 שנות מאסר ל- 12 שנים, והתחשב בין היתר, בריבוי המעשים ובכך שנמשכו על פני חצי שנה.

בית המשפט העליון סקר את השיקולים לקביעת המתחם, בין היתר התייחס לטווח הענישה בפסיקה ענפה וקבע כי מתחם הענישה ההולם במקרה דנן צריך לעמוד על שש עד 12 שנות

מאסר בפועל. מעונשו של המערער הופחתו במסגרת הערעור ימי המעצר (שלא נוכו) וחצי שנת מאסר בפועל.

עוד ניתן להפנות לע"פ 7173/14 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2015), שם נדון המערער ל- 8 שנות מאסר בפועל, לאחר שהורשע על פי הודאתו בשורה של עבירות אלימות, מעשה סדום וניסיונות למעשי סדום, כלפי מי שהייתה אשתו במשך מספר חודשים, במהלך הנישואין ובתקופה שקדמה להם. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 6.5 ל-13 שנות מאסר והעמיד את העונש קרוב לקצה התחתון של המתחם, בהתחשב בקבלת האחריות, במצב משפחת המוצא, בהודיה ובהעדר עבר פלילי. במסגרת הערעור, הוקל עונשו של המערער, בשים לב לכך ששילם את מלוא הפיצויים למתלוננת, חזר מן הערעור על הכרעת הדין וקיבל אחריות למעשיו וכדי לעודד אותו לקבל את הטיפול הדרוש לו, כך שעונשו הועמד על שבע שנים ושלושה חודשים.

בע"פ 2684/16 פלוגי נ' מדינת ישראל (26.10.2017) נדון ערעורו של נאשם שנדון ל - 7 שנות מאסר בפועל והופעל כנגדו מאסר על-תנאי של 7 חודשים, חמישה מהם במצטבר והיתר בחופף, לאחר שהורשע בעבירות אלימות ומין, שביצע כנגד בת זוגו, במהלך השנה שלאחר נישואיהם. באחד האירועים, לאחר שהיכה את אשתו נמרצות, אחז בחוזקה בשערה וגרר אותה לחדר השינה, הוא היכה אותה באגרופים ובסטירות, ואיים לשרוף את פניה עם מי-חומצה. בהמשך אותו הלילה, משסירבה לקיים עימו יחסי מין, היכה אותה, הפשיטה בכוח ואנס אותה. בבית המשפט המחוזי נקבע מתחם ענישה הנע בין 5 ל-12 שנות מאסר בפועל. העונש המתאים למערער נקבע בהתחשב בעברו הפלילי, אי לקיחת האחריות, העובדה שביצע את העבירות כשתלוי ועומד נגדו עונש מאסר על-תנאי בר הפעלה וכן הובאו בחשבון שיקולי הרתעה - הן הרתעת הרבים והן הרתעת המערער עצמו. ערעורו כנגד חומרת העונשים נדחה.

44. לאור המפורט לעיל ובשים לב גם לכך שהמחוקק ראה לנכון לקבוע בעבירות בהן עסקין, עונש מזערי (סעיף 355 לחוק העונשין), ולאחר שנתתי דעתי לפרק הזמן בו בוצעו העבירות ולרף האלימות, מבלי להקל בו ראש, הייתי מציעה לחברי לקבוע כי מתחם העונש ההולם את העבירות שביצע הנאשם, בנסיבותיהן, נע בין 6 ל-13 שנות מאסר בפועל.

העונש הראוי לנאשם:

45. קביעת עונשו של נאשם תיעשה, ככלל, בתוך המתחם, אלא אם כן ישנן נסיבות המצדיקות סטייה ממנו. במקרה דנן, בהעדר נסיבות כאלה יש לגזור את העונש בתוך המתחם.

46. העונש הראוי לנאשם נקבע על פי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

בין הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, בענייננו, ניתן למנות לכף החובה, את העובדה שהנאשם לא לקח אחריות למעשיו. הוא בחר לנהל את משפטו, ובכך, כמובן, אין לבוא עמו חשבון, זאת בפרט, שהנאשם זוכה בסופו של יום מחלק מן העבירות שיוחסו לו, לרבות עבירות מין חמורות נוספות שיוחסו לו. יחד עם זאת, בשל האמור, לא חסך מזמנו של בית המשפט ובעיקר לא חסך מהמתלוננת את מעמד מתן העדות ולכן איננו זכאי להקלה השמורה עם מי שמקבל אחריות למעשיו וחוסך זמן שיפוטי, כמו גם את עדות הנפגע. בנסיבות אלה, אין גם מנוס מלקבוע, כי לפנינו נאשם שאינו מפנים את חומרת מעשיו, אינו מקבל עליהם אחריות ואינו מביע חרטה עליהם. למותר לציין, כי בשל עמדותיו, לא ביקש הנאשם ולא זכה לקבל טיפול, שיש בו כדי להפחית את מסוכנותו. הוא גם איננו מגלה אמפטיה למתלוננת ולסבלה.

מאידך, לכף הזכות, יצוין כי מדובר בבחור צעיר, נעדר עבר פלילי. עוד יש לזכור כי הנאשם עצור מאז נחשפה הפרשה.

47. המאשימה עתרה לחיוב הנאשם גם בקנס, אולם בנסיבות העניין, ונוכח תקופת המאסר הארוכה

יחסית, שתושט על הנאשם וחיובו בפיצויים, אינני סבורה כי יש לחייבו גם בתשלום קנס.

48. בנסיבות אלה, לאור השיקולים שפורטו לעיל, אמליץ לחברי למקם את עונשו של הנאשם בצדו הנמוך של המתחם, אך לא בצידו הקיצון, ולגזור עליו עונשים כדלקמן:

א. 7 שנות מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו, מיום 30/4/2016.

ב. 18 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו עבירת אלימות או מין מסוג פשע.

ג. 8 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו עבירת אלימות או מין מסוג עוון, למעט איום.

ד. 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור במהלך תקופה זו עבירת איום.

ה. הנאשם ישלם פיצויים למתלוננת בסך 30,000 ₪.

הפיצויים ישולמו ב-6 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.3.18 וכל ראשון לחודש שלאחריו כאשר אי תשלום אחד השיעורים יעמיד את מלוא הפיצוי לפרעון מדי.

**אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא**

כב' השופטת שטרית:

מסכימה.

יפעת שיטרית, שופטת

כב' השופט סאאב דבור:

מסכים.

סאב דבור, שופט

הוחלט, אפוא, פה אחד, לגזור על הנאשם את העונשים כמפורט בפסק דינה של ס. הנשיא, השופטת א. הלמן.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום ט"ו שבט תשע"ח, 31/01/2018 במעמד הנוכחים.

סאב דבור, שופט

יפעת שיטריט, שופטת

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא

אנו מתירים פרסום הכרעת הדין וגזר הדין ללא כל פרט מזהה אודות המתלוננת, לרבות שמו של הנאשם.

הוקלדעלידישרהוקנן